

TYÖLÄISNAINEN

Sä luomaatko ruusua hentoista tuolla
Mi varjoston helmassa värjyää?
Valon puutteeseen saa rankka se kuolla —
Ken muistavi murtuvan elämää?

On ruusu toinen, mi aina saapi
Vain päivän-suukkoja kyllikseen.
Käsi hellien sitä puolustaapi —
On valoa, lämminiitä osakseen.

Miks' siskoina ruusut ei saaneet olla.
Vaan varjoissa toinen sijan sai?
— — On oikkuja paljon kohtalolla.
Tää kaikki sen kurjaa ivaa kai?

Sä näetkö kalpean työläisnaisen
Kuin elämä hälle on okaisaa?
Sai osansa elosta samanlaisen
Hän varjoston ruusuna olla saa.

On ruusut poskilta kuihtuneina
Ja nuruuskin vanhuutta kuvastaa.
On keväiset voimatkin uupuneina
Kun kurjuuden maljasta juoda saa.

-Ja silmissänsä on kyyneleitä
Kun tuska rintaansa ahdistaa.
On pienetkin toiveensa pettyneitä —
Oi eloa murheiden murtamaa!

Niin; pieninkin toive se syntyissä kuoli,
Vain uhkaa kohtalo eteen toi.
Niin tummaa, piikkistä joka puoli,
Ja kärsimystä vain elo soi!

Miks' osansa lie niin onnetonta
Vaikk' oma syynsä ei olekkaan?
Niin monta miksi on osatonta
Ja kurjaa syntynyt maailmaan?

He osansa kärsivät nuhottuna
He elon-kevätt' ei tunnekkaan.
Kevät on kuollut! ja sorrettiina
He syksyä kantaa sieluissaan!

Oi sisko, veikko, niin moni sulta
Sun lohtujas, apnas odottaa;
Jos rinnassasi on innon tulta,
Et silloin kylmänä seista saa!

Oi liity sisko ja liity veikko.
Ja yhteisonneksi uhraa työs!
Saa valoa silloin niin moni heikko.
Ja työläisnainen, hän kohoo myös!

Elin Nykäsenoja.

